

Det sågs att historien lär oss att man inte lär sig av historien. Men låt mig i alla fall komma med några funderingar, när vi uppmärksammar utvandringen till Nordamerika som på allvar kom i gång i Sverige för 150 år sedan och speciellt när vi i Nås firar 100-års minnet av nåsbornas utvandring till Jerusalem. Och dessutom under 1900-talet flytten från glesbygd till tätort.

På 1860-talet drabbades stora delar av Sverige av hungersnöd. Det var kallt - det sågs, att det snöade vid midsommar. Skörden slog fel, folk svält, det talas till och med om att kannibalism skulle i undantagsfall ha förekommit i norra Sverige. Minnet av detta levde kvar - TV fanns inte, utan man pratade, kvinnorna när de "spann öto".

Och många gav upp. 1869 skrevs ut flyttningsbetyg för mer än 80 personer i Nås, som sade sig vilja flytta till Staterna. Under tidigare år har man uppgift om endast en enda som ämnat flytta dit.

När detta skrivs - i maj 1996 - ser vi slutet på en rätt kall vinter utan mycket snö. Tjälén har gått långt ner i marken, det har tagit lång tid innan skogsbilvägarna blivit farbara för fordon. Avlopp har frusit, vatten- ledningar också. Många fritidshus har stått tomma, skidåkarna kom inte..

Man var, och vi är, i händerna på vådrets makter. Vi måste foga oss.

Lindesnäs bruk lades ner för gott 1895. Kolning fortsatte visserligen en viss tid efteråt men många arbetstillfällen försvann. Arbete i skogen ändrade totalt karaktär efter andra världskriget: häst och karl (många par) ersattes av en enda processor, fördd av en enda person - ofta utsocknes. Småindustri och flera småaffärer kunde inte leva vidare. Man flyttade från Nås.

Man var, och vi är, beroende av teknikens, industrins förändring (utveckling?).

1856 kom den stora folkväckelsen till Nås och fick många anhängare. Arosenius, som blev kyrkoherde 1867 (under nödåren) var klart motståndare till icke-kyrkliga rörelser. Detta kan kanske ses som en av förklaringarna till att helgeanerna (fribaptisterna) från slutet av 1880-talet etablerades i socknen. Man kunde kanske se den rörelse, som utmynnade i utvandringen till Jerusalem, som en utbrytargrupp från dessa. Selma Lagerlöfs Helgum, Olof Henrik Larsson, var en karismatisk och starkt fördömande person. Busk Erkä var med på hans möten men tröttnade: "Nu ha du hypnotiserat māj nog!". Helgum: "Jaså har du träffat Satan?". Byns Lars till Tipers Lars när Helgum var med: "Du är den bäste, du ska stanna". Helgum: "Du är djävulens sändebud". Vi känner andra rörelser med karismatiska, fördömande ledare: kommunisterna i Ryssland i början av 1920-talet, nazisterna i Tyskland, dogmatiska islamska riktningar i Iran, Sudan och i Libyen, samt Livets XXX och nynazistiska grupper i Sverige i dag.

Man var, och vi är, manipulerbara. Vi måste försöka värja oss, men det är ingalunda säkert att vi lyckas. Låt oss dock hoppas,

Åke.

Från Jerusalem hem till Nås - för att hämta sin brud.

Det låg sol över Västerdalarna lördagen den 16 september 1933, när Olof Lind hämtade sin brud till det väntande hemmet i Jerusalem.

Olof föddes i Hjulbäck 15 mars 1889. Som sjuåring följde han sina föräldrar Möckelind Erik Ersson och dennes hustru Karin Ersdotter till Jerusalem. Familjen bestod av tio personer som reste till Jerusalem. Efter två år fanns bara fyra små pojkar kvar i livet. sex personer i familjen hade dukat under för det främmande klimatet.

Sonen Olof är den ovan nämnde, Lars blev bilhandlare i Jerusalem och U.S.A. och skrev boken "Jerusalemsfararna" Yngste sonen Nils gifte sig med mrs. Spaffords barnbarn Anna Grace Spafford Lind, föreståndarinna på Spaffords Childrens Centre fram till sin död 1994.

Men det var om Olof denna berättelse skulle handla. De senaste åren hade Olof återknutit kontakten med Nås och besökt hemsöcken flera gånger. Vid detta besök år 1933 kom Olof hit för att stå brudgum. Hans brud "Västerdalarnas vackraste", var Astrid Viktoria Johansson, dotter till landsfiskal Otto Johansson bosatt på Länsmansgården i Björbo, hans hustrus, Liss Karin Olssons fädernegård.

På eftermiddagen lördagen den 16 september blev det ett rörligt liv i bröllopgården i Björbo. Där hade samlats gäster och anhöriga till brudparet, som skulle anträda färden till Floda kyrka, där vigseln skulle äga rum.

Efter vigseln gick färden genom Björbo till Hjärpholms Pensionat i Nås. Där var förstuvisten smyckad med girlanger av lingonris och klarröda rönnbär och där hängde brudparets initialer A och O. Där var glad stämning av bröllopsfest. Glada låtar från byns spelmän, Jont Lars och hans bror Erik, Doppens Ragnar och Lissjanis Algot samt Tage Falk och Rune Mornell, hälsade brudparet och följde in i bröllopshus och ljöd sedan hela natten igenom.

Många tal hölls och brudgummen tackade till sist med några korta ord på svenska riktade till svärmor och -far; "Om far och mor nu giva mig sin enda dotter, så tagen mig som son istället". Hälsningar och gratulationer från

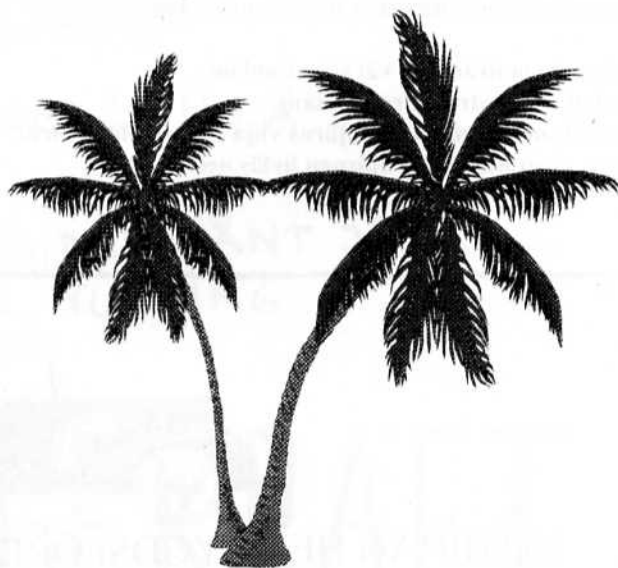
brudgummens vänner i Jerusalem framfördes av professor Sven Linder, som känt Olof sedan år 1912. Det året gifte sig blivande konsul Hol Lars Larsson med "Hellgums" dotter Edith. Olof var då helt ung, medlem av Koloniens sångkör och "best man" vid bröllopet.

"För 37 år sedan drog den unge gossen ut från fädernebygden här till Jerusalem. Nu har han kommit tillbaka till sina fäders bygd, för att hämta sin brud. Må lycka och välsignelse följa Eder färd", slutade professor Linder sitt tal.

Även från Selma Lagerlöf kom telegram till brudparet avsänt från Mårbacka. Aldrig har så många lyckönskningar kommit från Jerusalem till något svenskt brudpar. Först långt frampå natten led bröllopsfesten mot sitt slut och bruden bröt kronan av krokanen, vid vars fot kameler vandrade runt i en lång karavan under gröna palmer. Redan följande dag reste brudparet söderut. Olof Lind och hans unga hustru hade börjat färden mot ett för bruden okänt mål, Jerusalem.

Ur Svenska Jerusalemsföreningens julnummer 1933 Efter professor Linders artikel.

Rune Hedemo.

Björnkorset vid Hårdvallsbråten.

På korset står ristat

"1830 EES död af björn"

Korset i skogen.

Text: Axel Karlsson (Kalhanses-Axel) Melodi: Kors på Idas grav

Esbjörn ensam, snart en morgon gick på jakt
dit till Hårdvallsbråten, till en enslig trakt,
ty han skulle skjuta björnen, som då hade idet där,
och han äter ej blott myror och blå bär.

Där vid Gräsbergsvallen björnen som vi vet,
rev tre krittur, som bland andra gick i bet.
Och det var en kviga och en skällko som han rev,
och en fåle, som han ner till myren drev.

Esbjör klättrar till en säker vaktpost opp,
som fanns byggd där under fyra tallars topp
Jägaren fick snart se björnen komma lufsande sin stråt,
ville åteln uppå mossan komma åt.

Och snart ekar mynningsladdarns skarpa knall,
björnen träffas, stöp, men dock ej knall och fall.
Han är döder trodde Esbjör, som nu vandrar hem igen
för att hämta hjälp, en häst och några män.

Och när jägarn hem till bygden återkom
fick han många med sig när han vände om.
Ni får ej ta bössor med er karlar, jägaren förbjöd,
ta blott yxor med er, björnen är ju död!

Esbjör först till Hårdvallsbråten sedan hann,
men där björnen stöp han blott en blodpöl fann.
Gömd där invid i en buske björnen blott bedövad låg,
Esbjör trodde dock, att björnen död han såg.

Men när Esbjör emot björnen stegar på
reste besten sig till anfall för att slå.
Esbjör värjde sig med yxan, skaftet brast, och Esbjörs dag
var nu räknad, när han stöp för björnens slag.

När de många ifrån byn väl straxt anlant,
hade detta sorgedrama redan hänt.
En av männen, som mot Esbjörs vilja tog sin bössa med,
sköt ett skott och fällde björnen livlös ned.

Hem genom skogen sorgetåget går,
hästen går i tåten sakta drar en bår.
Det var sorgligt tänkte hästen, som de båda döda drog,
och allt folk i kön som tunga steg nu tog.

Just som temlets klocka klämtar över byn,
och när majsol är en morgonsol i skyn,
se, ur skogen där kom häst och folk då hem med sorgligt bud
hälsade av tempelklockans spröda ljud.

Sista stegen nalkas nu på denna färd,
tyngsta, sista stegen hem till Esbjörs härd,
där som Esbjörs hustru ensam är med sina åtta små.
Varligt dit med sorgetåget må vi gå!

Hustrun gråter, viskar ömt sin makes namn
nu därinne, och med barnen i sin famn.
Och hon tänkte: Drabbas detta hem därför av sorg måntro,
för att Esbjör ej gav björnar någon ro.

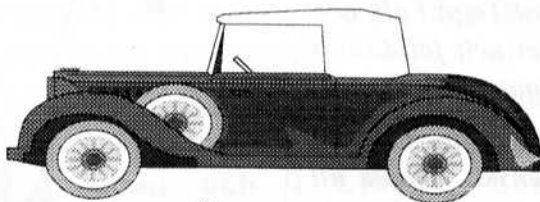
Snälla grannar, vänner och vår svenska kung
skyndar att ge tröst i sorg så svår och tung.
Ej ska Esbjörs hustru och hans små behöva lida brist
uppå mat och kläder, det är sant och visst!

Och beryktat blev i hela Sveriges land
vildmarksdramat där vid Hårdvallsbråtens strand,
och åt dagen som det hände kungen namnet Esbjör gav,
firat här i norden och på fjärran hav.

Djupt i kyrkomullen multna re'n
björnens bete *), Esbjörs kista och hans ben.
Så ock björnens huvud, ej finns mer i byn som minne kvar,
hade här sin tid som mycket annat har.

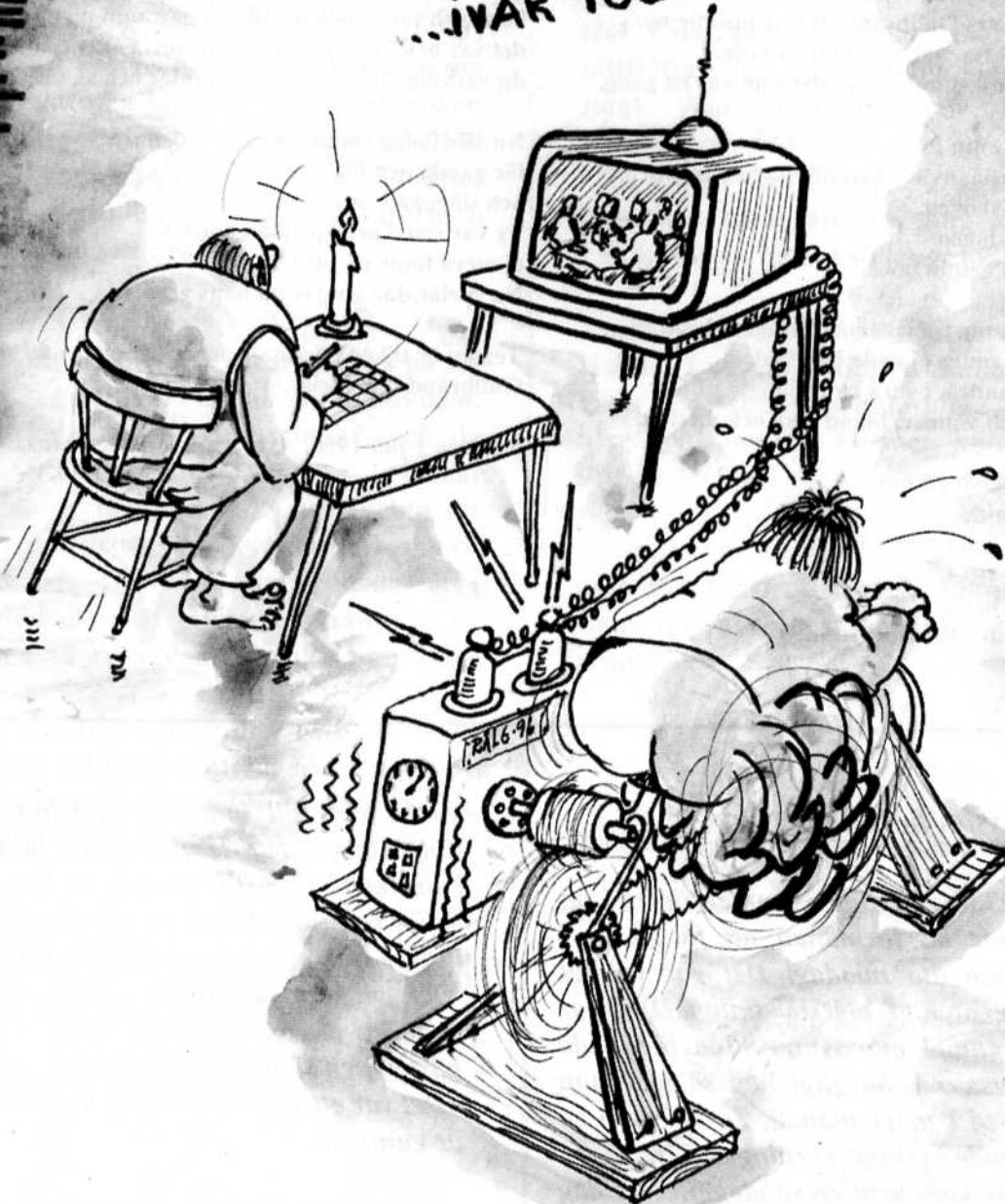
Än i dag vid Hårdvallsbråten korset står,
står där minnande och skyddat i ett snår.
Minnande om det som hände artonhundratrettio,
maj den tionde i denna vildmarks ro.

*) Esbjör fick en av björnens betar med sig i graven.

KOMIHÅG HEMBYGDSFÖRENINGENS UTSTÄLLNING AV
VETERANFORDON; BILAR, MC, MOPEDER, TRAKTORER,
FRÅN HELA KOMMUNEN. STORÄNGET SÖN. 7 JULI.

...BERTIL SEXA
...IVAR TOLV....

...TRAMP PÅ NU KÄRING...!! NU A'
JE TRE PÅ RA'...!!

—SNÄLLÅ DU ANDERS, NU STÅNT JE
UT EN LÖRDAG TÅ, NU RING
VI TÅ..

© HÅLSINGEKRAFT

TEL. KONT.TID 0281-71800, ÖVRIG TID 020-660066

Till en spelmans minne.

En visa vill vi sjunga med veka sinnen, ty,
den handlar om Lars Gullbrand ifrån Uppsälje by.
Vi sjunger den så ofta, när tiden bliver lång,
då strömmar mot oss minnen, om det som var en gång.

Vi glömt sorger för din fela,
du lärde dig att spela, av näcken till Sågbäckens brus.
För en fäbodvall i skogen,
och strå och ax på logen
du spelat din kära gamla fiol.

Väl hade du bekymmer för hem och dagligt bröd,
ty du som många andra ej ägde överflöd.
Vi även såg dig vandra, i våra byar då
bland stugorna och vänner, bland rika och de små.

För ditt bröd du felan gnidde,
för det du yxor smidde
åt oss där i Järna och i Nås.
Med de yxorna vi sletto,
i fur och gran de beto,
i vår kamp att sträva för vårt bröd.

Du smidit, vandrat, och då du tiderna som flytt
i ord och toner tolkat, tills sol gått upp på nytt
det var ock hjuvt att vara, däri ditt enkla tjäll,
du var nog ändå lycklig, så nöjder och så säll.

Nu har fiolen slutat sjunga
för gamla och för unga,
och släggan i smedjan tystnat har
Ty vår smed och spelman vorden
ej mera finns på jorden.
Nu spelar där vindar på hans grav.

Texten är till en gammal vacker gånglåt som
Gullbrand har spelat.

Nås den 1 juli 1950, Axel Karlsson. (Kalhansas-Axel)

Birger Karlsson berättar;

Vintern 1938 var jag timmerkörare på Laknäset, hade då förmånen att få gå in i stugan där och äta middag. Det var väldigt givande både andligt och lekamligt. Det var mycket som gamla mor Anna-Stina berättade på middagsrasterna. Sorgligt nog så blev hon sjuk, och avled i mars månad, då var isen så dålig så jag hade avslutat körningen där.

Laknäs-Kalle kom hem en söndageftermiddag och frågade om jag ville åka över till Laknäset och hämta kistan, men jag tyckte att isen är nog för svag att ge sej ut på med häst. Kalle sa då att om du åker klockan tre, så tror jag att det går bra, jag har alltid litat på vad Laknäspojkarna sagt, så jag svarade, att när du tror att isen håller då åker jag.

På morgonen när jag kommer ned till sjön visade det sej att isen släppt från land, så jag körde ned hästen i vattnet, och så hoppade den upp på isen.

Kom så småningom fram till Laknäset och hämtade kistan, jag körde den i en s.k. dynglop, och det var samma problem där att komma av och på isen.

På vägen hem följde Kalle med för säkerhets skull. Allt gick bra tills vi hade cirka trehundra

meter kvar till land, då plötsligt tvärstannar Kalle, som åkte före med spark, han var likblek i ansiktet. Titta får du se, sa han, isen går i vågor framför hästen, va gör vi nu! Här kan vi ju inte stå kvar sa jag, vi måste ju fortsätta!

Och vi kom lyckligtvis i land, men då kom chocken för oss båda, vad hade hänt om både hästen och släde med kistan gått genom isen?

Det var ett stort ansvar jag hade endast sjutton år gammal.

En annan historia som visar vilka hårda karlar Laknäspojkarna var, vittnar denna händelse om. Dom högg på skiftet där jag körde. Så en dag, det var på eftermiddagen, när jag står nere vid sjön och lastar av, kommer Kalle gående på väg hem. Det var för tidigt att ta kväll, så jag frågade om han gjort sej illa. Han svarade inte, han pekade på halsen, han hade så ont så han kunde inte tala.

Dan därpå när jag kommer dit, var Kalle där frisk och talför. Jag frågade hur han kunde bli frisk så fort? Jo, svarade han, jag tog en tjärvedspinne och vässade så vass som en nål, så tog jag tag med ena handen runt halsen och klämde upp halsbölden i svalget, och med hjälp av en spegel, stack jag hål på bölden med den sterila tjärvedsstickan, och på morron var jag bra.

OKT-NOV -95 GICK VI NYGAMLA VANDRINGSLEDEN FRÅN JÄRNAKNÖSENS FÄBODAR TILL SÄFSEN.

Leden som gjorts i ordning under sensommaren -95 följer skogsbilvägar, gamla härrvägar, cykelvägar och stigar. Börjar eller slutar vid fäbodarna i Järnknösen. Vi går förbi Näs-fäbodarna; Sjölindan, Jönslindan och Orrlindan. Följer en nyupphuggen stig fram till skogsbilvägen som går förbi Lördaskasern, följer sedan vägen till Strandån, där en ny bro byggts över dammen. Sedan bär det iväg uppför det tvära Tjärnberget till Bäcklindan. Vidare skogsbilvägen nedanför Sälsväsets fäbodas, som vi följer någon kilometer, där vi kommer in på en gammal cykelväg. Går över Sägenvägen väster om Havsskinnsbergstjärn följer tjärnen några hundra meter där vi kommer fram till en vändplan för en skogsbilväg och en fin rastplats med r.k. "sapskjul". Leden följer sedan skogsbilvägen ned till Lindernäs, förbi campingen, herrgården över dammen, här kommer vi in på "Finnleden" som vi nu följer på i huvudsak gammal gångstig. Framme vid Mörtlindan finns en mycket fin rastplats på en kulle ovanför Årkan. När vi gått över vägen till Risberget, följer stigen en hög ås, med enastående fin utsikt åt båda sidor. Så passerar vi Säfs så fint utmärkt med skylt och gammal rårsten. Strax därefter finns en vägvisare till "Styggens stuga" en liten omväg på några hundra meter, väl värt ett besök! Vi följer sedan "finnleden" igen, där vi

går över en skogsbilväg, finns en skylt till "Kaffestuga 200 m.", där hittar vi en fint timrad stuga. Här gick på 1930-talet en stor vinterväg förbi, "Rysvägen" och då fanns här ett vilställe med kaffeservering, (kaffe med bulle 20 öre). Stugan passerades då vintertid, dagligen av ett 70-tal hästfordon! Om detta och mycket annat kan man läsa i stugan, där finns också många fina foton från den tiden. Tillbaka till stigen, som nu går i en brant stigning upp mot Frösårdsen, där vi nu går över vägen till Fredriksberg. Vi går över några myrar innan det bär uppåt igen, till Vallborgshöjden. När vi avverkat den höjden, kommer vi så småningom ned till landvägen, som vi går över, och kommer ned till Kvarnbäcken. Vid Häen är vi åter nere på vägen som vi nu följer förbi ett par större gårdar. Leden går sedan upp efter en åkerkant till vänster, så in i skogen igen på stigar, härrvägar, vi går förbi Lövfallet och Mellanfallet, kommer så ned på en skogsbilväg och sedan SÄFSBYN !!!!

Klockan är tre på eftermiddagen söndagen den 26 november 1995. Det tog två månader, vi såg en älg, tre tjädurar, en orre plus några barspar, men inte en enda varg!

ANNA & PÄÄR

Antalet personer som fanns i Överborg under min uppväxttid fram till år 1921
nedtecknat av Robert Blixt.

Börjar från söder, västra sidan gamla landsvägen.

Olov Halvarsson Blixt	8 personer.
Axel Hallqvist	4 "
Södermans Olov	3 "
Fins Larsgården	6 "
Olars Anna mor och dotter	2 "
Doppens Lars	5 "
Anders Nylander	9 "
Svedmans	3 "
Mats Anders	3 "
Israels Nils	8 "
Fältivar Lars	3 "

Östra sidan gamla landsvägen.

Sömmerskan Knip Britta med mor.	2 "
Liss Mats	5 "
Larv Erik	4 "
Anderses Anders	4 "
Jugas Olov	2 "
Erik Blixt min farbror	3 "
Otto Hallqvist	5 "
Abbor son Jonas ?	?

Snickargården	6 "
Karl Andessas	4 "
Karl Ersa	5 "
Mats Pers Erik	3 "
Banvakt Gräll	4 "
Vilhelmsons	7 "
Södermans	6 "
San Karin mor och dotter	2 "
Måg Anders	1 "
Måls Per ifrån Malung	3 "
Måls Fredrik med system Mari	2 "
Rättargården	4 "
Mejerinnan Lissjanis Sara	1 "

Norr om Vidensbäcken

Magnuses	5 "
Liljas Emma, Klas Arvid m.fl.	6 "
Lof Klara med son Agust	2 "
Småskolläraren Tupp Olle	3 "
Lisspetters, öster om mitt hem.	4 "

147+ en oläslig.

VÄLKOMMEN TILL

NÅS SERVICECENTER

TEL. 0281-30219

ETT ARBETSLAG PÅ NÖDHJÄLPSARBETE , 1930-TALET.
FR.V. LARV-OLOV, SUNDIN, VALTER KARLSSON, LISSKVARN-
ERNST, MÄRTAS NILS, AXEL SUNDIN, KNIP ERKÄ OCH KORP-FRANS

TRE KÄRNGUBBAR FRÅN NÅS OCH 1940-TALET
FINS-ERKÄ, BON-ANDERS OCH FÄLTING.

LUGN KÄRA DU, DET ÄR BARA
OLLE PETTERSSONS SOLCELLS -
DRIVNA GRÄSKLIPPARE, EFFEKTIV
SOM TUSAN, INATT VARDEN TILL
BOMLE Å VÄNDE PÅ BARA
MÅNSKEN ...!!

...MEN HOS OLLE FINNS ÄVEN
SJÄLVGÅENDE BÅTAR OCH CYKLAR,
BÄRÄ HÄ FINNS MÄVÄR Ô MÄLUT...!!

DU ÄR ALLTID VÄLKOMMEN!!!!

Olle Pettersson A-B
VANSBRO

0281-10625

UTDRAG UR HJULBÄCK FÖRR AV ROBERT BLIXT.

Jag har skrivit och berättat hur det var i Överborg, under min uppväxttid där fram till år 1921. Året när jag flyttade till Hjulbäck och började leva ihop med Smens Anna. Vi hade från början ett rum i Annas hem, på övre våningen. Några år bodde vi i Knipstugan, sedan folket där flyttat till Stockholm, så det är snart 70 år sen jag flyttade från Överborg. Stugan där vi bor nu är byggd av Granats Jan på 1800-talet, boende på Kvarnholn. Stugan var byggd i ett plan och till utseendet lik Knip Irenes stuga, med tillbyggd bod av timmer och vedbod av bräder. Före oss bodde Annas farfar och farmor här, som också har odlat upp åkern söder om stugan. Tomten är från början stenig skogsmark. Den uppbrutna stenen rullades för hand till tomtgränsen och blev som stenmur runt odlingen.

Jag fortsätter med Annas hem som nu är helt borta. Gården låg där busshållplatsen ligger i dag. Stugan stod mycket nära landsvägen, uthusen nedom slänten, ladugård och lada i en länga mot söder. Gårdsplanen lutade starkt, men är påfylld med jord och utjämnad till busshållplats, vägen ned till Busk Nils fanns ej då utan gick intill Bajer Eriks uthus.

Närmaste granne till Annas hem var Bajer Lars, en liten stuga med kök och rum, numera ombyggd med trappa och rum på andra planet. Bajer Lars drev jordbruk med häst och kor. De hade en fäbod öster om Bysjön, där de hade korna om på somrarna. En ko hade kalvat där, och när de sen på hösten skulle "buffra" hem, var kalven för liten att gå runt genom Lindesnäs och hem till Hjulbäck, så Lars tog kalven, och en pojke med att hålla den, i en båt för att ro hem till Hjulbäck. Det blev svårt för pojken att hålla kalven, som bråkade så att både kalv och pojke ramlade i sjön. Lars hoppade i efter för att rädda

pojken, men båda drunknade, kalven räddade sig själv genom att simma i land. Detta var i början på 1920-talet.

Närmaste gård till Bajer Lars var en gård som Bergslaget ägde en liten stuga i ett plan med uthus för häst och kor. Och där bodde en familj som hette Öhlin. Han kom flyttande från Lindesnäs, där han drev en diversehandel. Han bodde några år i Hjulbäck. Det var en påfundig man, han inköpte en stor båt i Dala-Järna, en kyrkbåt sades det, vidare hade han en gammal 6-cylindrig bilmotor som han monterade in i mitten på båten. Lars Smed Annas far, och jag var med och lyftade över motorn i båten vi höll alldeles på att lyfta ihjäl oss, så tung var den stora gamla motorn. Han lovade båten och tänkte göra lustresor med folk, men han fick aldrig motorn att starta, det var vevstart på den tiden

Strax öster om Öhlins, fanns en liten stuga på ett rum, förmodligen Sveriges minsta bostads hus, och där bodde en man som var skomakare till yrket. Han var invalidiserad i benen, så han använde en rullator som han drev själv med armarna. Han var väldigt stark i armarna, jag såg honom en gång ända uppe i Överborg. Mannen kallades i dagligt tal Lissjons Olar. Inredningen i stugan bestod av en säng, en enda stol, en liten skomakardisk ett litet bord samt en spis. Besökare fick sitta på sängen. Jag minns att det stod i tidningen jag hade, om ett bostadshus som de trodde var Sveriges minsta, jag mätte då upp Lissjons Olars stuga och den var ännu mindre, så Öhlin och jag hjälptes åt med en insändare i tidningen.

Återkommer förhoppningsvis med flera avsnitt i kommande nummer av Nåsvargen

Om gårdfarihandlare, affärer, skomakare etc.

av Gummas Ingemar Orsala.

Äppelbo-Hilma var gårdfarihandlare, hennes far söp mest och förstörde familjens ekonomi, det gick så illa att de måste sälja gården. Hilma var enträgen med sina affärer. Till en början åkte hon cykel runt i bygden med varuknyten fram och bak på cykeln. Senare skaffade hon häst förspänd en s.k. lop som hon hade varorna i. När arbetarna i Lindesnäs fick avlöning var alltid Hilma där med sina varor och gjorde affärer. Det gällde att passa på när folk hade pengar. Hennes energiska arbete gav lön för mödan, så småningom kunde hon köpa tillbaka gården och flytta hem.

Det var rätt så många kringfarande handlare på 20-30-talen. Några brukade övernatta hos farmor och farfar när de kom för att visa sina varor. En hette Borg, och vad jag minns var han vänlig och välsedd när han kom. En annan trevlig person, som vi kallade Avestapojken- Gustav Eklund brukade också ibland ligga över, han var alltid glad och på gott humör. För det mesta hade han logi hos Anna och Helmer Frid. Anna, min farfars syster hade rum för resande i Nederborg, en trappa upp hos Linds där Robert Lind hade affär.

Speciellt före jul var det trevligt att få följa med till Robert Lind, han sålde bl.a. leksaker och till jul var förstas sortimentet utökat. Robert gillade nog inte att vi barn som var inne i affären skruvade upp de mekaniska leksakerna. Han bevakade noggrant allt man företog sig. Jag undrar om han kunde förstå hur roligt det var.

Mitt emot över gården fanns ett skomakeri, Bergmarks där vi brukade få våra skor lagade ibland. Det fanns ett par skomakare till i Nås då, lite längre bort i Nederborg hade Täpp Isak skomakeri, en bit upp i Skansbacken hade Axel Forsberg sin skoaffär med skomakeri. Om Bergmark sålde skor kommer jag inte ihåg, men Täpp Isak hade nog liksom Axel Forsberg nya skor i lager. Forsberg hade benägenhet att försöka neka att laga skor som inte var inköpta hos honom, men som regel tog han emot alla skor, även om han ville visa att han inte gillade det.

I Vansbro fanns affärsmän av judisk börd en hette Bachrach och en hette Samuel. Samuel kom åkande i en T-ford, med hel och halvfart. Det var särskilt roligt när han kom, just för den gamla bilens skull, tyckte jag. Jag minns en gång, en vårvinterdag när Samuel kom på landsvägen, vägarna var inte så väl underhållna på den tiden, det hade varit töväder och blivit djupa spår i vägen. På natten hade det frusit på ordentligt och framhjulen på Samuels T-ford kom ned i spåren. Spåren var dessvärre inte parallella utan strävade åt varsitt håll och hjulen följde med och bilen blev stående med framhjulen pekande utåt. Parallellstagen, eller vad det heter på en T-ford kroknade, men Samuel satte foten till och med en spark rätade han ut krokarna så pass att han kunde fortsätta färden.

Det fanns även försäljare som inte var så trevliga. En gång kom en förstoringagent och ville ta upp beställning på förstoringar, min faster Karin som då var i tjuugoårsåldern, måste ju enligt agenten ta en förstoring. Han hade plockat upp en del som prover och envisades, men mötte ett bestämt nej. Han blev då arg och sade: "Ni kanske tycker att ni inte är nog vacker, ni vill kanske vänta tills ni blir vacker som en prinsessa, men då gör jag det inte". Sedan kastade han ned proverna i portföljen med en smäll och gick sin väg. Orderblocket glömde han kvar och kom aldrig tillbaka för att hämta det.

Flodins Johan gick också med handel, han bodde på finnmarken vid Gullarberget nära Näsen. Bland skosnören, strumpeband, synålar och annat som fanns i väskan hade han en gång en sak som jag varken sett förr eller senare. Det var en sak av porslin ungefär som en halv tennisboll, på "toppen" var fästad en kedja av metall. Denna tingest var avsedd att förhindra att mjölk eller välling brändes vid i en kastrull, när mjölken kokade vandrade porslinsklocka runt i botten på kastrullen och förhindrade vidbränning. Kedjan fästes på kastrullkanten och var till för att kunna lyfta upp "apparaten" när koket var klart.

Forts. Gårdfarihndlare, affärer etc.

Andra ambulerande som kom regelbundet var slaktar Olsson med sin skåp bil, och sålde kött, fläsk, korb och syltor. Han hade slakteri och butik i Nås.

Rörelsen övertogs senare av sonen Einar Blomberg från Heden kom också med kött och charkvaror, och hade väldigt god falukorv minns jag.

Svanbergs bageri i Dala-Järna körde omkring med bröd -goda limpör-. Svanbergs bageri har återuppstått i samma lokaler i Järna Det är nog barnbarn till Stina och Folke, eller hur det nu är, som börjat igen. Dom kör inte runt som förr, men man kan köpa Svanbergsbröd i affärerna.

Slaktar Olsson ja, när han hade "pensionerat" sig, ägnade han sig åt sin favoritsysselsättning att sitta i sin eka på Bysjön och meta. Om inte dagligen så i alla fall rätt ofta, kom han i sin bil och for till sjön. Han rodde inte så långt ut utan höll ofta till vid Lilla holmen. När man frågade om han fick nån fisk svarade han "Här nappar det aldrig". Det uttrycket har sedan blivit ett bevingat ord; "HÄR NAPPAR DET ALDRIG SA' OLSSON".

..KÖP DIN SLÄPVAGN HOS
OSS OCH DU FÅR FYLLA
DEN MED NYA DÄCK...!!!!

(GIVETVIS MOT BETALNING)

**BIL & MASKIN I
DALA-JÄRNA AB**

TEL. 0281-13344

..JE A LITÄ BRÄTTÖM, JE SKÄ
TÄ PRÄSTGÄLN Å VÄRT
JONISERÄ!!!

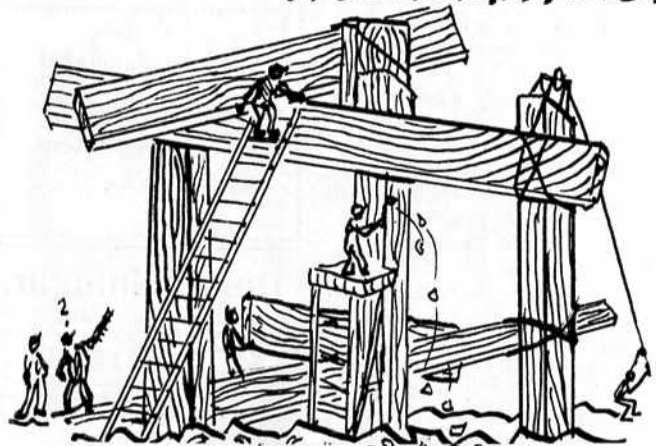
VENTILATION LUFTRENING
JONISERING

...DÄR REN LUFT BEHÖVS...

Turbovent®

LIMNELL & CO PRÄSTGÅRDEN
TEL. 0281-30225 0247-41500

...TÄNKER NI FÖRSÖKA
BYGGA NÅNTING..?

...HÖR DÅ MED OSS, FÖR VI HAR ÄVEN VEKARE
DIMENSIONER SAMT S.K LIGGANDE PANEL.
(DEN LIGGER BAKOM SÅGHUSET)

TIPERS SÅG AB

TEL. 0281-30520, 10319

FAX 30675

Gröt ö tungälljis.

Däro en bondgäl öppi sockna add' döm för i väla en dräng, som döm käll Stöll'er — nö annä nämna ant jo hört — ö kärn mått fur gjol rätt för hä nämna ö. Nog för att'n va beskolen ö bra tä ärbottä, men si ä va hä, att'n va ö bogivin på ö stärke, ö dä än sock nö slikt ti sä, vart'n som förgjöld ö ingen kuan tro slikt värv, att ä fanna dä vottskapnä ti kärskälla. Kän begripä, ett värv, äkä I få hör, an vir utä dä ö or häldösnätt, ö hur än kulrä ö krö ja än va dröckjin förstä I, äkä dä hom ö in inni kökjä — stugo tro jä ä va — där öömmörn. Sö mått än vill ä nö matgnösl' fur ä itta bolä, ö ään husbondfö' Tunglä skär vart resö ö hä te kupp' m'

Detta är en annonsida ur "NÄSPOSTEN" tillfällighets-tidning utgiven 1916 av V. Backman.

Nör hit!

Näsfolk!

Hejsan! Följ mä itta Mattsöns affär, hä du behöver, hä a döm just där. Där a döm hattär ö skor ö galoscher, kläer ö tyger ö kragör ö broscher, där finns ä kallä ö söcker ö grin, vätmjöl ö rögmjöl ö gött margarin, öljör ö smörjör ö slikt salubrin, Stomatol, Läkerol, Lazarol, Lazarin. Maskiner ö värk fä bä skjütä ö dra, ö smissjärn ö glas — ja, just ällt du vill a.

E ä för långt itta Skansbacka — dä kän vi fur gä itta »Olle» ö fä hä vi behövä — hä finns säkert där ällt som döm a däre »Backas» affär. Riktigi värv ö billigä priser, hä ä ällt vir G. O. Matzson »prispriker».

Hur mängä är — få si — jo trettövä, ä nu gätt sän affärn hän böj på, ö framtär a ä gätt, ö int på småä vis, ö si, att ä gä bra, hä e just ett bevis på hur e människä i väla vandlä... — köm, gä vi itta Mattsöns bo ö handlä!

Gymna Näspostens annonsörer!

Bröderna Jernberg,

NÄS

Speceri- & Diversehandel.

För **Östsåsongen:**
ODON
 ... bästa märken
 ... tetskkodon, av
 ... terkvalitet
 ... priser.
ARVLÄDER.
 ... t lager av:
 ... och DREV
BT och DYNAMIT
 ... t all slags **AMMUNITION**

Stort lager av:
HANDREDSKAP, SPIK, BYGGNADSSMIDEN och **Smidesjärn. Slipstenar. GARNER, bomulls- och ylle- HATTAR och MÖSSÖR** i rikt urval för höst- och vintersåsongen.
GOSSKOSTYMER i omväxlande kvalitéer.
 Diverse **Beklädnadsartiklar** samt **Herrekipering.**
 Korta varor i god sortering.

Om denna lilla tidning

skulle befinnas bli föremål för inträde och det blygsamma »präss-företaget» bli välvilligt senterat av allmänheten, torde det hända, att tidningen någon gång återkommer, så vitt möjligt dä i utökad format och upplaga och med innehåll efter bästa förmåga. Dä allt beror på, om annonserna till någon del kunna beläcka de dyra tryckningskostnaderna, riktas till ärade abonnörer ö redaktion. Vänligt hägkomst vid tidningens event. terkommande. I den kunna ej endast affärsinnehavare annonsera utan torde även med fördel införas i den tillkännagivande av alla slag, t. ex. om arbetsförhållanden, pluster m. m. som önskas delgivas allmänheten.

Svedens Pensionat,

..... **NÄS**

Fina rum o. gott bord.
 Kafé. — Billiga priser.

Dalamålningar,

de mäst fikta antika, alla slag, såsom ä klockor, möbler och för rumsinteriörer utföras av undertecknad, vars ojämförligt fina arbeten i facket äro välkända. Värde slags reparationer av klockor utföras gratis. Nya urdelar tillverkas och gamla dalur restaureras till ursprungligt utseende.
 Besök min verkstad!

J. Berghvist, TYNA.

ANDERS LARSSON

ÄLFSBORG

MANUFAKTUR OCH KORTA VAROR

till billigt pris.

MALARE A. NYLANDER

NÄS

Rekommenderar sig till noggrant utförande av målning alla slag.

ENKLARE TAPETER TILL SALU.

Näs konsumtionsförening.

Förmånligaste inköpskälla för hushålet av **mjölvvaror, gryn, sill, kaffe, socker** och i övrigt **matvaror** av de flesta slag och av utsökt beskaffenhet. Sorterat lager av **underkläder, blusar m. m., porstlin** samt **korta varor. Elektriska lampor** till salu. Bliv medlem av föreningen, dä särskilda förmåner givas.

L. P. ERIKSSON, Näs, Herrskrädderi.

Rekommenderar sig med allt vad till yrket hörer. Välgjort och skyndsamt arbete.

Alltid i lager kostym-, byx- och överrockstyger, dessutom väl sorterad **HERREKIPERING.**

E. O. Schultzberg, Näs, slakteri- och charkuteriäffär.

Enrisörkta skinkor och rökt hamburgkött ständigt på lager.

Färskt Kött och Fläsk,

Falukorv, hackorv och medvurst. Diverse syltsorter, konserver och i övrigt allt för det finare smörgåsbordet. Alla slag charkuterier o. diverse hushållsvaror såsom mjöl, gryn, socker, kaffe m. m.,

FRUKT, KONFEKT o. d. av fina

Glöm ej
 att vid behov skodon o. galoscher göra ett besök hos
FR. FORSBERGS
 skomakeri och skoaffär,
 Skansbacken.
 Prima kvalitéer av skodon samt galoscher av Gislaveds välkända fabrikat.

Vid reparationer och nybyggnader
 rekommenderas undertecknads lager av: **Moderna tapeter och bärder,** fernissade, oljetrycks och vanliga. **Färger, torra och oljerivna. Penslar, lackfärger och fernissor.** Ramlist m. m., m. m.
 Vördsamt
Valfr. Johansson.
 Allm. tel. Tyna 7.

Snickare O. Jonsson, SKANSBACKEN
 mottager snickring av änklares möbler, förträdesvis hela möblemang. Alla slag, men rekommenderar sig särskilt för fint utförande av allmogestilar.
 Målning i alla varieteter.

Hudar och Skinn
 mottagas till garvning och beredning som vanligt.
 G. Schultzbergs garveri.

Förlorat.
 Under sommarvistelse i Näs har en ung flicka tappat sitt hjärta och erhåller den, som anmäler sig som dess tillvaratagare, god belöning ur dess innehåll.
 »Maja», NÄS, p. r.

2 halvgamla Näsgrabbar
 önska få umgås med var sin likadan kulla för att under ömsesidig glädje förnygras på nytt. Om tycke uppstår o. s. v.
 O B S.! Skämt undanbedes — ej »Lasse» och »Erkä», NÄS p. r.

Livförsäkringar
 i livförsäkrings-aktiebolaget **Thule**
 ombesörjas genom handl. **T. I. Halvarsson, NÄS.**

Näsposten
 säljes i alla butiker samt hos utgivaren.
 Felun 1916. Falu-Kurirens tryckeri.

HEDENS SMÅSKOLA 1905-06

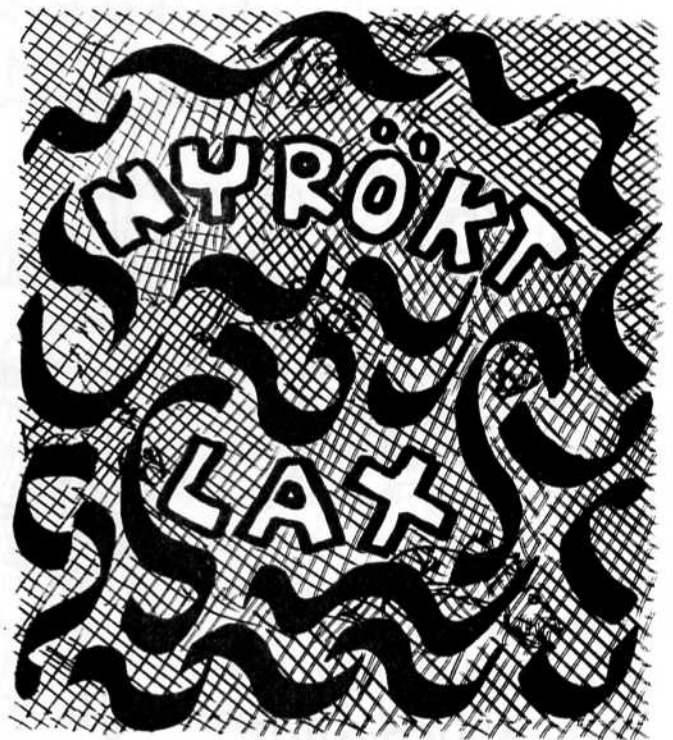
LÄRARE MINA NILSSON, FR. V. ÖVRE RADEN; VALFRID BACKMAN, LISSKVARN ERNST OLSSON, HOL ESKIL LARSSON, RÅLG ERIK OLSSON, PELLAS AXEL ERIKSSON, NEDRE RADEN; LISSKVARN WILHELM OLSSON, STARK AXEL HALVARSSON, ORR ANNA LARSSON, KARIN NETZELL OCH OTTO HALLQVIST

....DÄTTA HÄ E NÅSMÅL HÄ,
FÖR PENSIONÄRER Ô
ANHÖRIGÄ...!!

SERVICEHUSET
LEGOLAND

TEL. 30324

**NÅS RÖKERI &
BÄRPRODUKTER**

TEL. 30351

SKOLMINNEN FRÅN HÅVBERGET

av MILDRED SVENSSON (SANDGREN)

Det var på våren år 1935 som jag flyttade till Håvberget från Krokatorp med mina föräldrar och en bror. Gården hette Hagfallet. Det är nu 61 år sedan, vad tiden går, som dom brukar säga.

Det hade inte varit skola i Håvberget på många år, så nu var alla glada i byn att det skulle bli skola igen, eftersom vi var två barn och det fanns två förut i byn. Vi blev alltså fyra skolbarn och då fick vi ha byskola. Vi började den första september och lärarinnan hette Valdy Söderlund. Mina två skolkamrater hette Valborg Karlsson och Märta Persson. Min bror Rune började året därpå. Eftersom vi var bara tre stycken hade vi skola i omklädningsrummet. Jag gick i andra klass och Märta och Valborg i första. Vi läste böckerna Sörgården i första klass och Önnemo i andra. Önnemo var mycket trasig, så den döpte jag till "Trasluntan". Det namnet fick jag förstås bära inom mej själv, för inget sådant tordes jag yttra i skolan. En dag blev lärarinnan arg och kastade Önnemo i golvet så bladen fladdrade omkring. När jag kom hem sade jag till mor, att nu har "Trasluntan" åkt i golvet idag.

Vi hade även gymnastik på schemat. Lärarinnan var religiös. Så en gång bodde en predikant hos henne; han kom och såg på när vi hade gymnastik. Jag tyckte inte det var så trevligt, eftersom vi var lite lätt klädda då. Ibland bytte hon ut morgonpsalmen mot någon annan religiös sång. Hon var annars snäll mot oss.

Året därpå fick vi en ny lärarinna; hon hette Ester Roos. Nu blev det andra takter, hon var nyutexaminerad, ambitiös och mycket vacker. Nu flyttade vi in i riktiga skolsalen. Vår städerska hette Agnes och hon eldade kamin på vintermornarna. Läxorna måste vi lära oss utantill, enär vi var så få var det svårt att ställa frågor. Vi fick berätta dem. En flicka hade en dag blandat ihop kristendom och naturlära, så hon sa att räven var syndig. Det var hård disciplin i skolan men vi trivdes bra, och vi fick lära oss ordentligt alla ämnen.

Naturlära tyckte jag inte om, så en gång hade jag inte läst på läxan. Det var på våren, så jag satte mej bakom skolan på rasten före lektionen och läste på. Det hade lärarinnan upptäckt. Nästa gång gjorde jag likadant, men då tog hon en annan tid på lektionen, innan jag hunnit läsa på. Hon sa inget om det och inte jag heller.

Sista året hade jag läxa om människokroppen, jag tyckte det var så otäckt så jag kunde inte läsa läxan. Då sa hon, att hon inte visste, om jag skulle få sluta skolan om våren. Att jag skulle kunnat förklara hur det låg till var inte tänkbart, tala om envägskommunikation! Så nog är det bra för skolbarnen numera att dom törs säga vad dom vill till lärarna. Sista året jag gick i skolan började tre elever i första klass. Det var Olle Eriksson, Maj-Britt Eriksson och Elsie Kalsson. Skolmaterialet fick vi betala själva, och frukost fick vi som hade nära, gå hem och äta. På rasterna lekte vi Dunk och skoja och prata. På vintern var det mest skidåkning som gällde. Det var dåligt med plogade vägar på vintern, så vi åkte skidor till skolan.

En morgon när vi kom till skolan hade en bil kört av vägen i backen ovanför. Vi visste att det var lärarinnans fästman som ägde bilen och det var ju lite spännande. Min bror som låg lite bra till hos lärarinnan frågade henne; "Vem har kört av vägen här"? Hon svarade bara, det är Sven. Därmed var saken utagerad.

forts.

forts. Skolminnen...

När det var examen, som vi kallade skolavslutningen, smyckade vi skolan. Vi tog in björkar, plockade liljekonvaljer och natt och dag, som vi satte på bänkarna. Och så kom prästen från Nås och lyssnade på oss. Vi fick fina kläder, det fanns en sömmerska i byn som hette Berta, som var mycket duktig på att sy. Mamma köpte tyg av en som hette Petter och bodde vid Håvån, han hade katalog med fina tygprover som mamma beställde efter. Jag kommer särskilt ihåg en blå klänning med volanger. Innan vi skulle gå till examen dansade jag nedför trappan och tittade hur volangerna stod ut. Vi gick sex år i skolan, och sedan blev det två års fortsättningsskola om sex veckor var i Lindesnäs och Närsen.

Jag brukar kalla skolan "Hävbergets Allmänna Läroverk", för det är den kunskap jag fått gå på genom livet.

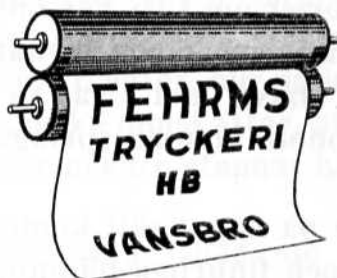

En naturupplevelse !

När jag ännu var kvar i mitt arbete i skogarna åt Stora skulle det byggas en skogsbilväg upp till Svansberget från den befintliga Bysjövägen. Väglinjen var renhuggen och virket bortförslat, stubbarna var uppbrutna och lagda vid den blivande vägkanten. Jag skulle gå en bit efter väglinjen på morronen. Då fick jag se att det kom ett litet grått "klot skuttande emot mej, jag såg att det var en liten harunge. Det var på försommaren. Ungefär hundra meter från mej gjorde ungen ett avhopp från mitten av väglinjen och satte sej vid vägkanten. Jag stannade, efter ett litet tag kom det ett större "klot" springande, jag trodde först att det var harungens mor, "klotet sprang rakt emot mej i mitten på väglinjen, bara ett par meter från harungen, då såg jag att det var en mård. Han kom ända fram till mej och hoppade upp på en stubbhög, så nära mej att jag kunde ha nått honom med vänsterhanden. Jag såg hur nosen vibrerade, han var på jakt efter harungen, men hade tappat spåret där harungen gjort avhoppet. Mården började göra holmningar, han var flera gånger framme vid mina fötter. Efter en stund tittade jag uppåt väglinjen, då fick jag se att harungen hoppade ut i väglinjen igen och fortsatte åt samma håll han kommit ifrån. Mården såg jag inte till mera. Harungen den lille novisen, hade åtminstone för tillfället, överlistat mården, den mycket skicklige och drivna jägaren.

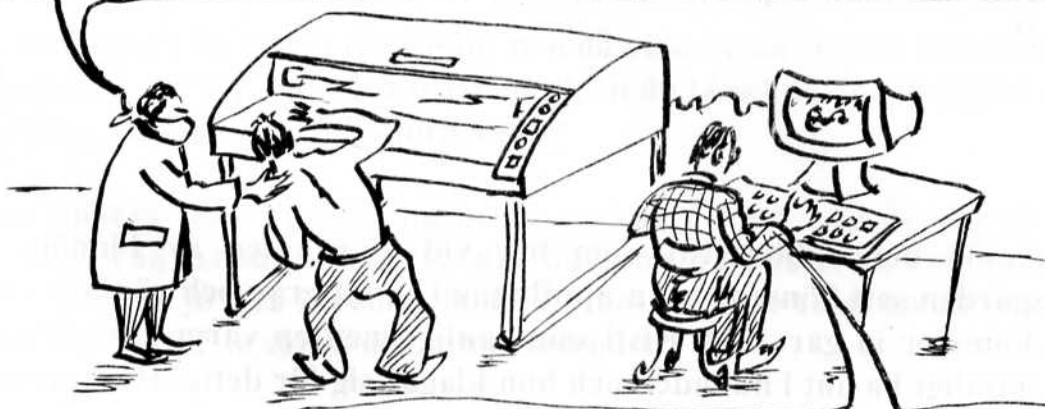
Gästgivar Erik.

DET FINNS
TRYCKBANKAR, TRYCKKABINER,
TRYCKKOKARE, TRYCKLUFT,
OCH "LIGGA OCH TRYCKA"
MEN DET FINNS BARA ETT

TEL. 10115 FAX 12156

.. STÅ STILL NU OLA, VI MÅSTE FÅ PROVA
OM "LASERGRAVER" KLARAR TATUERING OCKSÅ!!

DET KOMMER NOG ATT LUKTA LITE
FÖR JAG KÖR MED 2MM DJUP..!

SWEDE- *electronic.*

0281-30400 FAX 30666

UR JONT GOTTFRIDS MINNESALBUM

Av gammalt fanns det, mer än nu, många människor som välgörande tänkte och reflekterade själva och vi roades av deras många gånger drastiska åsikter, fria från allt flocktänkande och agitation.

Anders Netzell, nu en av de två äldsta i Heden, kommer väl ihåg Liss Per, som bodde längst bort i Malmsta, nu återstår bara rester av grunden och kullerstenskällaren. Och historier om Liss Per kan man höra ännu i dag, om hur han satte folk på rätt plats, om någon förnärmade honom Till Liss Pers många egenheter hörde att bäst det var så "skenade" han, och Netzell kommer ihåg hur han såg honom komma springande över åkrarna och ropade; "ta mä tä håls, ta mä tä håls!"

Häradsdomare Nickus hade på något sätt kommit i onåd med Liss Per och råkade ut för Pers drastiska och finurliga hämnd. Sockenmagasinet stod förut intill vägen, mittför kyrkmurens västra hörn. En dag satt Liss Per på dasset som var beläget på magasinets östra sida och dörren hade han lämnat öppen på vid gavel. På den tiden visste ingen vad ett toalettpapper var för någonting, och inte så pass som ett tidningspapper hade Per tillgång till. Då kom Nickus rak i ryggen och medveten om sin värdighet, i spetsen med häradshövdingen och nämndemännen i sällskap. Det var tingsdag och de hade antagligen varit på Hjärpholn och druckit kaffe. Nu hade Liss Per tillfälle att visa sin ringaktning för Nickus och han ropade; "Hör du Nickus, hör du Nickus, vill du ge mä e stickâ!!

Ett besök hos Jubb Kisti, som bor vid myrkanten av Finnön. Innanför gårdesgården satt hönsen redan uppflugna i en tät gran och väntade på nattron. Då vi kommer in går Jubb Kisti som vanligt med en varm huvudduk och hon tycks ständigt ha ont i huvudet, och hon klagat sig för detta. Hon går och stökar bland alla de oräkneliga föremålen, och hennes inneboende man Westman, har funnit att bästa platsen är mitt på golvet, där han leende och belåten sitter på en stol. Farstun är belarmad av byttor och bunkar av alla de slag, sörpbyttor, skal och matrester, mjölkbunkar och skålar med mjölkskvättar och hela trappan upp till vinden, är ofattbart väl upptagen. Vi lämnar två människor, värda mycken hjälp, men de reder sig, utan större fordringar på livet och sin tillvaro, på kommunen, eller andra.

Olle Bäck avlämnar årligen sin rapport från Nås Jaktvårdskrets om vad som meddelats honom av vad som rör björn, varg, lo till Svenska Jägarförbundet i Falun.

Rapporten talar om 9 iakttagelser eller spår o.d som kan hänföras till björn, 18 till lo och 104 till varg. De är geografiskt lokaliserade till främst området sydväst, söder och sydost om och i närheten av Lindesnäs. Ett mindre antal rör Bysjön. Åtskilliga älgkalvar och någon bäver har rivits av varg, en älg av björn, rådjur och bäver av lo. Djur har också setts vid några gårdar: en varg från köksfönstret i Lindesnäs, en varg har gått vid en gård i Lindesnäs, lospår har setts bakom ett uthus i Hjulbäck. Man tror att varg och lo medfört en minskningen av rådjursstammen

Naturligtvis rör det områden där rapportörer har funnits. Stora områden av Finnmarken saknar sådana, alltså inga observationer.

När älgjägarna får nya konkurrenter, blir de inte glada. Men skogsägare, som gjort nyplanteringar, kanske uppskattar, att plantorna inte blir mat åt en mängd älgar. Ängsliga bärplockare stannar hemma, de modiga får ta för sig vid bärställena.

Sedan 1982 har ingen människa - vad jag vet - dödats av rovdjur i Sverige. Men vi vet att AIDS och narkotika har dödat åtskilliga människor det senaste decenniet.

Under någon tid i maj i år fick Stockholmstrakten besök av björn, som nu lär ha återvänt till Dalarna. Rimligtvis kan då Nås bli ett turistmål, för alla som drömmer om att få se björn. Och kanske för alla, som får beundra blänken med bävrar, dammar och hyddor.

Bertil Hemming, Sven Näsell och Kerstin Jonth har berättat:

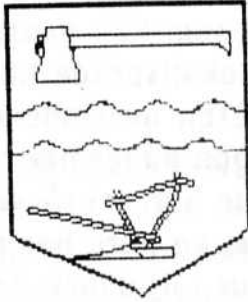
Hä va en gubbä i Än jä söm låg för dö'n, ö då va ä en an' gubbä söm kam in ö skull häls på 'an ö ge'an nöra tröst'ns ol. "Ä du tänkt på live detta nö då" sa 'an. "Nej, vet du, je a' fullt görö ändå."

Schedins Anders från Nässjör va in på sockna ö kam i språk mä en an Näs kär söm fråg Schedins Anders, "dän Jansson frå Västerås, ent' han dö han?". "Int vet je", sa Schedins Anders, "öm 'an e dö sö a'an då telefon mä sä där 'an e, för je språk då ve'an i mörgöst".

På fågelexkursion. "Vad är det för fågel?". "En brushane." "Honan, heter hon brushona, brushanehona?", "Kanske fru Brus."

Beväringen från Nås slet ut skosnörena på Rommehed. Då gick han upp till militärintendenten "Je skull häv ett par skosnören." Intendenten: "Här häves icke, här anhålles". Beväringen: "Då få ä fur våra då".

Häradshövdingen Ehrencronas hobby var att fiska på Bysjön. Tingshusvaktmästaren Hed rodde honom från sockenstugan längs Noret till Bysjön en het sommardag. Eftersom brännvinsflaskan låg under flakön, som häradshövdingen satt på, och Hed behövde en styrketår, sa han: "Skan't vi kox pund flakön?"

Bygdegården har nu kommit i gång med olika aktiviteter. Nåspojkarna under Holpers Erik har spelat till dans, Nås manskör, kyrko- och hembygdskören, barnkören och Ladies only övar, studiecirklar har sina sammankomster där, kyrkan har hobbyverksamhet, kommunen ordnar ungdomsverksamhet. Man inreder kontor för hembygdsföreningen. En utställning med anledning av 100-årsjubileet av utvandringen till Jerusalem är när detta skrivs på planeringsstadiet.

Kommunen äger gården. Bygdegårdsföreningen får disponera den mot att betala driftskostnaderna. Vi vill gärna ge kommunen en blomma för detta.

Sommaren har äntligen kommit ! Hurra !!!!

Rälg-Päär, Erik Rälg, som bor länge i Borlänge och Åke, Åke Näsander, som åker långt om vintrarna, nås under somrarna i Nås. Vi - Päär med sina tecknigar - har knäpat ihop detta nummer med stor hjälp av många bidragslämnare, inte minst alla annonsörer. Vi tackar hjärtligt på hembygdsföreningens vägnar. Från många hugade skribenter, berättare, förväntar vi oss bidrag till kommande nummer av Nåsvargen ! Hör av er !

Åke

Rälg Päär